

Torbjørn diakon takker av

Sognediakon Torbjørn Evensen ble pensjonist 1. mars. Etter et langt, variert og spennende arbeidsliv får han anledning til å nyte sitt otium sammen med sin Mari. Det ser han oppriktig fram til.

Torbjørn ble født i et av landets vakreste områder, Vesterålen.

- Øksnes er en kommune, helt basert på fiskerinæringen, forteller Torbjørn. Naturen veksler mellom åpent kystlandskap og mange fjell.

Åpenheten er det som særpreger ham, der han sitter i spiserommet på prestekontoret, en av de kalde dagene i januar. Med et åpent sinn, åpen for nærhet og åpen for de vanskelige spørsmålene og temaene i livet.

- For livet har gått litt i bølgedaler, innrømmer han, jeg har ikke alltid hatt det så godt som nå.

Torbjørn er yngst i en søskenflokk på fem. Faren var medeier i en fiskebåt og drev et lite småbruk ved siden av.

- Men det var vel egentlig mor som var småbruker, legger han til, for far var såpass mye borte på vinter- og vårfiske. Jeg kan nok si at jeg er kommet fra enkle kår. Fiske var et hardt og tøft arbeid som ga lite igjen i de dager. Jeg har faktisk prøvd det sjøl. En vinter ble jeg med far på fiske, men det ble for mye sjøverk for meg.

- Unnskyld! Sjøverk?

Torbjørn smiler mye og ler ofte.

- Sjøverk er lik sjøsjuke forklarer han.

Torbjørn er lærerutdannet. Han har fag-

utdanning i forming og årsenhet både i Kristendom og Kroppssøving.

I 1964 giftet han seg med sin første store kjærlighet, Gretha.

- Sammen fikk vi seks barn, forteller Torbjørn, men vi mistet to av dem. Å miste barn må være det tyngste vi kan oppleve som foreldre.

Tankene går bakover og Torbjørn minnes hvordan foreldre, søsken og venner sluttet opp om dem og lærte dem hvor verdifullt det er med nærhet, omsorg og trøst. Det samme skjedde da han mistet Gretha i kreft, før hun var 50 år gammel.

- Vi opplevde at ektepar i nabolaget ønsket å bryte sitt samliv samtidig som døden ble en trussel for vårt gode samliv. Det føltes helt meningsløst.

- Men, føyer han til, ikke i noen annen periode av mitt liv har jeg forstått hvor avhengig vi er av Gud.

Så, til all lykke, møtte han på kjærligheten igjen. Sommeren 1992 traff han Mari på Lydhusstranda. Hun hadde mistet mannen sin i kreft, og dermed hadde de en vesentlig felles bakgrunn. Året etter feiret de bryllup i Gamle Berg kirke, sammen med alle ungene sine, åtte til sammen.

I 1996 flyttet Torbjørn og Mari til Skien. Torbjørn hadde fått jobb som lærer på Skauen kristelige skole.

- Men jeg tør vel si at jeg alltid har hatt en dragning mot diakonien, innrømmer han. I august 1997 begynte jeg i stillingen som diakon i Gjerpen menighet,

samtidig som jeg ble deltidsstudent ved Diakonhjemmet. De siste årene har jeg kombinert diakoni og skole, med noe vekslende prosentfordeling.

Diakonidelen av jobben gitt meg mye. Og nå retter han seg opp i stolen. For nå må han beskrive hvor givende det har vært å arbeide som sognediakon i Gjerpen.

- Riktignok har det vært strevsomt å måtte jobbe for inntekter til sin egen stilling, medgir han, men jeg har møtt på så mange fine mennesker i forskjellige livssituasjoner der jeg vet at jeg har vært til hjelp.

Kanskje ikke minst i samtaler med etterlatte. Jeg har vel så mye erfaring på det området, at jeg kan si jeg er bra rustet til det, smiler han unnselig.

- Å møte mennesker med en skjult tro, som etter hvert har modnet til en åpen, bekjennende tro har også vært svært gledelig å være vitne til. Han faller i tanker. Han er jo i ferd med å oppsummere 12 års trofast innsats i menigheten vår.

- Arbeidet med formiddagstreffene, besøkstjenesten og andaktene på pleiehjemmet har vært meningsfullt fordi jeg har fått så mye god tilbakemelding. Å legge til rette for fellesskap er en fantastisk fin tjeneste. Jeg håper at menigheten klarer å skaffe resurser til å fortsette denne tjeneste og utvide den til yngre aldersgrupper også.

- Og så er du glad i å synge! Går det an å si om deg:

”Torbjørn het han og sang da han ble født?” Torbjørn går ikke god for den beskrivelsen.

- Jeg tror nok jeg skrek da jeg ble født. Men jeg ble tidlig glad i sang, og kan vel si at jeg alltid har sunget. Det var mye sang og musikk hjemme, på skolen, i folkehøgskolen. Jeg har vært med i kor og mannskvarsett, og nå bidrar jeg litt i Gladsang også.

- Hva nå, Torbjørn?

Igjen faller sognediakonen i tanker. Det er tydelig at det er nok å velge mellom. På grunn av helsa har både han og Mari stort utbytte av å dra til sørlige breddegrader for å få varme i kroppen.

- Først og fremst håper jeg å få tid til å besøke barn og barnebarn. Reising, lesing og snekring er andre aktiviteter han nevner.

- Ellers er jeg en enkel mann som har det godt i det daglige. Det er mer enn nok med de alminnelige, små gleder. Jeg kommer fra et hjem som praktiserte gudsfrykt med nøysomhet. Det har vært og er en god ballast, forsikrer nordlendingen.

Lykke til med pensjonisttilværelsen, Torbjørn!
Og takk for alt du har betydd for Gjerpen menighet!

køs

